

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

ZORII CLANURILOR

Calea Soarelui

Cartea a XXV-a

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Cioflec

PISIGILE DIN MUNȚI

PROFETUL PIETRELOR ASCUȚITE (VINDECĂTORUL) – pisică bătrână, cu blana albă și ochii verzi

PLOAIE DOMOALĂ – pisică bălțată, cu blana cenușie

ARIPĂ CENUȘIE – motan suplu, cu blana gri-închis și cu ochii aurii

CER SENIN – motan cu blana cenușie, deschisă la culoare, și ochii albaștri

PÂRÂU LUMINOS – pisică tărcată, cu blana alb-maronie

MUȘCHI UMBROS – motan cu blana alb-neagră și ochii verzi

UMBRĂ ÎNALTĂ – pisică neagră, cu blana deasă și ochii verzi

BLANĂ BĂLȚATĂ – pisică frumoasă, micuță, cu blana pestriță și ochii aurii

FLOARE ÎN PLOAIE – pisică tărcată, cu blana maronie și ochii albaștri

COADĂ DE ȚESTOASĂ – pisică pestriță, cu ochii verzi

UMBRA LUNII – motan negru, suplu

FRUNZĂ DE ROUĂ – pisică pestriță

CREANGĂ RĂSUCITĂ – motan maroniu, cu ochii de ambră

GHEAȚĂ SFĂRÂMATĂ – motan alb-cenușiu, cu ochii verzi

UMBRE DE NOR – motan negru cu blana lungă, cu urechile, pieptul și două labe albe

CÂNTEC DE PIATRĂ – motan cenușiu tărcat

COPAC GĂUNOS – pisică maronie tărcată

APĂ IUTE – pisică alb-cenușie

ZBOR DE ULIU – pisică tărcată, cu blana roșcată

PANĂ CĂZĂTOARE – pisică tânără, cu blana albă

STRIGĂT DE STĂNCUȚĂ – motan tânăr, cu blana neagră

GRINDINĂ TĂIOASĂ – motan cu blana cenușiu-închis

APĂ TULBURE – pisică foarte bătrână, cu blana cenușie și ochii de un albastru lăptos

RĂGET DE LEU – motan foarte bătrân, cu blana aurie tărcată

GHEAȚĂ ARGINTIE – pisică bătrână, cu blana alb-cenușie

IEPURE DE ZĂPADĂ – pisică bătrână, cu blana albă

PASĂRE ÎN ZBOR – pisică micuță, cu blana maronie

CREASTĂ COLȚUROASĂ – motan tărcat, cu blana cenușie și ochii albaștri

Alte pisici

VÂNT – pisică maronie, cu blana sârmoasă

GROZAMĂ – motan cenușiu, slăbuț

BONDĂRAȘ – pisică maronie tărcată, cu ochii de chihlimbar

FURTUNĂ – pisică argintie vărgată

VULPE – motan mare, maroniu, cu ochii gălbui

ÎNGHEȚ – motan mare, cu blana albă

PETALĂ – pisică micuță, cu blana aurie, tărcată, și ochii verzi

TUNET – motan cu blana roșcată, labe albe și ochii de ambră

PROLOG

Lumina cenușie, difuză se revărsa pe piatra rece dintr-o grotă atât de înaltă, încât tavanul se pierdea dincolo de umbre. Un vâl de apă care se învoldura la nesfârșit acoperirea intrarea, ecoul răsunând în toată peștera.

În spatele cavernei stătea ghemuită o pisică albă, firavă. În ciuda vârstei înaintate, ochii verzi îi erau limpezi; cu o privire înțeleaptă, însă îngrijorată, ea se uita la mulțimea de pisici costelive ce forfoteau în toată grotă, plimbându-se neliniștite prin fața cascadei sclipitoare. Bătrânii se îngărmădeau în adânciturile folosite drept culcușuri, pisoii scânceau deznădăjduiți, cerându-le mâncare mamelor istovite.

— Nu mai putem continua așa, a murmurat bătrâna pisică.

La distanță de câteva lungimi de coadă, niște pisoii se certau pe rămășițele unui vultur. Carnea fusese curățată de pe oase cu o zi înainte, de îndată ce mamele lor prinseseră pasărea. Un pisoi roșcat măricel a îmbrâncit o pisică mică, vărgată, îndepărtând-o de lângă osul pe care îl rodea.

— Am nevoie de osul ăsta! a mârâit el.

Supărată, pisicuța vărgată a sărit și i-a prins vârful cozii între dinți.

— *Cu toții* avem nevoie de mâncare, creier de purice! s-a răstit ea, iar motănușul roșcat a scos un țipăt.

O bătrână slabă, căreia coastele i se distingeau cu ușurință pe sub blana alb-cenușie, s-a apropiat de ei clătinaându-se și a înșfăcat osul.

— Hei! a protestat pisoiiul roșcat.

Bătrâna i-a aruncat o privire amenințătoare.

— Atâtea anotimpuri am vânat pentru toate pisicile din trib! a mârâit ea. Nu crezi că merit și eu un os amărât?

Le-a întors spatele și s-a îndepărtat, strângând ferm osul în dinți.

Pisoiiul roșcat s-a zgâit după ea o clipă, apoi a alergat mieunând la mama lui, care stătea întinsă pe o piatră de lângă peretele grotei. În loc să-l consoleze, aceasta s-a răstit la el, fluturându-și furioasă coada.

Pisica albă era prea departe ca să poată auzi ce i-a spus mama pisoiiului, dar a oftat.

Ajungem cu toții la capătul răbdării, s-a gândit ea.

A văzut cum bătrâna alb-cenușie a traversat grota și a dus osul de vultur în fața unei pisici și mai bătrâne, care stătea ghemuită într-unul dintre culcușuri, cu botul pe labele din față. Apatică, avea privirea fixată asupra peretelui îndepărtat al cavernei.

— Poftim, Apă Tulbure, i-a spus bătrâna alb-cenușie și a împins osul mai aproape de ea. Mănâncă! Nu e cine știe ce, dar poate te simți mai bine.

Apă Tulbure i-a aruncat o privire pierdută, indiferentă prietenei ei.

— Nu, mulțumesc, Gheață Argintie. Mi-a pierit pofța de mâncare de când s-a stins Pană Frântă. Vocea îi tremura de suferință. Ar fi răzbit, dacă ar fi fost destulă hrană. Acum aștept doar clipa în care mă voi alătura lui.

— Apă Tulbure, nu se poate să...

Atenția pisicii albe a fost distrasă de la discuția dintre cele două bătrâne când la intrarea în grotă au apărut câteva pisici, scuturându-și blănilor de zăpadă. Camarazii lor răspândiți prin cavernă s-au grăbit să le întâmpine.

— Ați prins ceva? a strigat nerăbdătoare una dintre pisici.

— Chiar așa, unde-i prada? a cerut alta explicații.

Conducătorul grupului nou-venit a clătinat din cap, trist.

— Ne pare rău! N-am prins suficientă pradă ca să aducem și în peșteră.

Speranța din inimile pisicilor care așteptau în grotă s-a risipit precum ceața sub razele soarelui de vară. S-au uitat una la alta, apoi s-au retras cu capetele plecate și cozile pleoștite.

Pisica albă le-a privit o vreme, apoi și-a întors capul spre un motan care se apropia de ea. Deși avea botul cărunt și blana sa aurie, vârgată era rară, pășea cu o încredere care amintea de motanul puternic și nobil care fusese odinioară.

— Semilună! a salutat el pisica albă, așezându-se lângă ea și încolăcindu-și coada peste labe.

Bătrâna înțeleaptă a tors amuzată.

— N-ar trebui să mă strigi așa, Răget de Leu, a protestat ea. Au trecut multe anotimpuri de când sunt Profetul Pietrelor Ascuțite.

Motanul auriu a pufnit.

— Nu-mi pasă de când te numesc celelalte pisici Profet. Pentru mine, vei fi întotdeauna Semilună.

Semilună nu i-a răspuns, dar și-a așezat coada pe umerii vechiului ei prieten, cu un gest afectuos.

— Eu m-am născut în grotă asta, a continuat Răget de Leu. Însă mama mea, Căprioară Sfioasă, mi-a povestit despre vremurile trecute, de dinainte să venim aici... când trăiați lângă un lac, la adăpostul copacilor.

Semilună a oftat ușor.

— Eu sunt singura care-și mai amintește de acel lac și de călătoria pe care am făcut-o. Însă au trecut de trei ori mai multe luni de când trăiesc în munți decât am petrecut lângă lac, iar acum vuietul nesfârșit al cascadei răsună adânc în inima mea. A tăcut o clipă, căzând pe gânduri, apoi l-a întrebat: De ce mă întrebi asta tocmai acum?

Răget de Leu a ezitat înainte de a-i răspunde.

— Foamea ne poate ucide pe toți înainte ca soarele să încălzească din nou stâncile astea, iar în grotă nu mai este loc pentru toate pisicile. A ridicat coada și a mângâiat ușor blana de pe umerii lui Semilună. Trebuie făcut ceva!

Pisica l-a privit cu ochii mari.

— Dar nu putem pleca din munți! a protestat ea, uluită. Asta a fost promisiunea lui Aripă de Gaiță – m-a desemnat pe mine drept Profet al Pietrelor Ascuțite pentru că locul acesta ne este destinat.

Răget de Leu i-a înfruntat privirea verde, intensă.

— Ești sigură că Aripă de Gaiță a avut dreptate? Cum putea el să știe ce avea să se întâmple în viitor?

— Trebuie să fi avut dreptate...! a murmurat Semilună.

Gândurile ei s-au întors către ceremonia care avu-
sesse loc în urmă cu atâtea anotimpuri, când Aripă de Gaiță
o alesese drept Profet al Pietrelor Ascuțite. S-a cutremurat
amintindu-și vocea lui, plină atât de dragoste, cât și de durere
la gândul că destinul ei nu le permitea să fie împreună: „Alții
vor veni după tine, lună după lună, anotimp după anotimp.
Alege-ți cu înțelepciune urmașii, pregătește-i și învață-i tot
ce trebuie să știe, apoi încredințează-le viitorul Tribului“.

N-ar fi spus asta, dacă n-ar fi vrut să rămânem aici.

Și-a privit din nou camarazii din Trib: erau slabi, flă-
mânzi, obosiți. Pisica a clătinat din cap, îndurerată. Răget de
Leu avea dreptate, trebuia să facă ceva pentru a supraviețui.

Încet, încet, și-a dat seama că lumina rece și cenușie
din grotă căpăta o nuanță caldă, de auriu, ca și când dincolo
de vălul de apă curgătoare ar fi răsărit soarele, însă Semilună
știa că afară era noapte.

Răget de Leu stătea liniștit lângă ea, spălându-se pe
urechi; nici celelalte pisici din grotă nu păreau să dea vreo
atenție acelei lumini tot mai puternice și mai strălucitoare.

Eu sunt singura care o vede! Ce poate însemna asta?

Scăldată în lumina acelei vâlvătai, Semilună și-a amin-
tit că, atunci când devenise Profet, Aripă de Gaiță îi spusese
că strămoșii o vor călăuzi în luarea deciziilor, că uneori va
vedea lucruri stranii, care aveau semnificații ascunse. Până
acum nu simțise prezența strămoșilor, dar învățase să caute
semnele din partea acestora.

Au început s-o năpădească gândurile, învolburate ca
fulgii de nea purtați de viscol – tot felul de posibile înțelesuri
ori mesaje purtate de lumina aceea. *Poate că vremea se va încălzi
curând. Dar cum ne va ajuta asta, când suntem atât de mulți?* Apoi s-a

întrebat dacă nu cumva soarele strălucea în altă parte, unde era cald și existau pradă și adăpost. *Dar la ce să ne folosească asta aici, sus, în munți?*

Lumina soarelui a devenit din ce în ce mai puternică, până când Semilună de-abia mai reușea să privească razele. S-a destins când i-a venit o idee salvatoare.

Poate că Răget de Leu are dreptate, doar o parte dintre noi își au locul aici. Poate că unele dintre pisici ar trebui să călătorească spre locul unde răsare soarele, să construiască un nou cămin, scăldat în razele calde. Vor găsi un loc în care să fie în siguranță, să aibă hrană din belșug și spațiul necesar pentru a crește multe generații de pisoi.

În timp ce se bucura de dezmiardarea caldă a soarelui pe blană, Semilună a găsit în suflet certitudinea de care avea nevoie. O parte dintre pisici aveau să rămână, un grup îndeajuns de mic pentru a trăi în peștera din munți, iar restul Tribului său avea să călătorească spre răsărit, în căutarea unui nou cămin.

Dar eu nu voi părăsi grota. Îmi voi petrece amurgul vieții aici, atât de departe de locul în care m-am născut. Iar apoi poate... poate că-l voi întâlni din nou pe Aripă de Gaiță.

CAPITOLUL 1

Aripă Cenușie se căznea să urce versantul înzăpezit spre creasta zimțată, care parcă mușca din cer, asemenea unui rând de dinți spârți și ascuțiți. Pășea cu grijă, de teamă să nu spargă poighița subțire de gheață și să se afunde în troienele pufoase de dedesubt. Din cer cădeau fulgi ușori, împestrițându-i blana de un cenușiu închis. Îi era atât de frig, încât nu-și mai simțea pernțele, iar stomacul îi chiorăia de foame.

Nici nu mai țin minte când mi-a fost cald sau când am fost sătul ultima dată.

În ultimul anotimp însorit, era încă pisei și se juca cu fratele său, Cer Senin, la marginea iazului din apropierea grotei. Părea să fi trecut o viață întreagă de atunci; Aripă Cenușie își mai amintea vag frunzele verzi de pe crengile copacilor piperniciți ce creșteau pe crestele munților și stâncile scăldate în razele soarelui.

Oprindu-se să guste aerul în căutarea prăzii, a privit în depărtare, dincolo de crestele înzăpezite ale munților, care se întindeau una după alta, pierzându-se în zare. Norii cenușii atârnavă greu, promițând și mai multă zăpadă.

Însă aerul nu purta nicio urmă de pradă, iar Aripă Cenușie și-a continuat drumul anevoie. Cer Senin și-a făcut apariția de după o stâncă, blana sa de un cenușiu palid de-abia distingându-se pe fundalul alb al zăpezii. Nu căra nimic în gură, iar de îndată ce l-a zărit pe Aripă Cenușie a clătinat din cap.

— Nu am găsit nici măcar un miros de pradă! a strigat el. De ce nu...

Dar vorbele i-au fost întrerupte de un strigăt răgușit care venea de sus. O umbră a trecut fulgerător peste Aripă Cenușie. Când motanul a ridicat privirea, a văzut un șoim năpustindu-se de-a curmezișul versantului, în jos, cu ghearele încovoiate.

Pe când acesta trecea pe deasupra lor, Cer Senin a făcut un salt înalt, cu labele din față întinse. A agățat pasărea cu ghearele, apoi s-a lăsat pe spate, trăgând-o după el. Când a ajuns în zăpadă, șoimul a scos un alt țipăt răgușit, bătând nebunește din aripi.

Aripă Cenușie s-a repezit în sus pe povârniș, aruncând cu labele zăpadă în urma sa. Ajungând imediat lângă fratele său, a ținut la pământ, cu ambele labe din față, una dintre aripile fluturânde ale uriașei păsări. Șoimul i-a aruncat o privire plină de ură, în ochii săi gălbui citindu-se spaima, iar Aripă Cenușie a trebuit să se ferească de o lovitură a ghearelor păsării, menită să-i cresteze adânc pielea.

Cer Senin a lăsat capul în jos și și-a înfipt adânc dinții în gâtul șoimului. Acesta s-a mai zbatut o dată și apoi a rămas fără vlagă, iar privirea i s-a încetșosat în timp ce sângele i se scurgea din rană, pătând zăpada.

Gâfâind, Aripă Cenușie și-a privit fratele.

— Ce pradă grozavă! a exclamat el, încălzit de triumf. Cer Senin a clătinat din cap.

— Dar uită-te cât de sfrijit este! Nu e nimic bun de mâncat în munții ăștia și nici nu va fi până nu se topește zăpada.

S-a aplecat asupra prăzii sale, gata să ia prima îmbucătură. Aripă Cenușie s-a așezat lângă el, lăsându-i gura apă la gândul de a-și înfige colții în carnea șoimului.

Însă și-a amintit de pisicile flămânde care așteptau în grotă, ciondănindu-se pe resturi.

— Ar trebui să le ducem celorlalți prada asta, a mieunat el. Au nevoie de forță pentru a putea vâna.

— Și noi avem nevoie de forță, a mormăit Cer Senin, rupând o bucată zdravănă din carnea șoimului.

— Noi vom fi bine! Aripă Cenușie l-a înghiontit ușor. Suntem cei mai buni vânători din trib. Nimic nu ne scapă atunci când vânam împreună. Putem prinde altă pradă mai ușor decât ceilalți.

Cer Senin și-a dat ochii peste cap în timp ce înghițea bucata de vânat.

— Offf, de ce trebuie să fii tu mereu atât de altruist? a bombănit el. Bine, hai să mergem!

Împreună, cei doi motani au târât șoimul pe povârniș și peste bolovanii de pe fundul unei viroage, până au ajuns la iazul unde vuia cascada. Cu toate că nu era grea, pasărea era tare incomod de cărat. Ghearele și aripile ei, care atârnavau moi și se mișcau haotic în timp ce o trăgeau după ei, se agățau în toate pietrele și în toate tufișurile de mărăcini îngropate sub zăpadă.

— N-ar fi trebuit să ne chinuim așa, dacă ai fi fost de acord să-l mâncăm, a mormăit Cer Senin în timp ce se

opintea să manevreze șoimul pe cărarea care ducea în spatele cascadei. Sper ca ceilalți să aprecieze efortul!

Degeaba bombăne Cer Senin, s-a gândit Aripă Cenușie, știe și el că asta trebuie să facem.

Când au intrat în grotă, cei doi frați au fost întâmpinați cu miorlăituri de uluire. Câteva pisici au alergat înaintea lor, adunându-se în jurul prăzii.

— E uriaș! a exclamat Coadă de Țestoasă, alergând spre Aripă Cenușie, cu o sclipire bucuroasă în ochii verzi. Nu-mi vine să cred că ni l-ați adus nouă!

Aripă Cenușie și-a plecat capul, simțindu-se stânjenit de entuziasmul ei.

— Dar tot nu e de ajuns pentru a hrăni toate pisicile..., a mieunat el.

Gheață Sfărâmată, un motan alb-cenușiu, și-a făcut loc prin mulțime.

— Care pisici vor ieși la vânătoare? a întrebat el. Ele ar trebui să fie primele care mănâncă.

Din rândul pisicilor adunate au început să se ridice murmure, însă au fost acoperite de un plânset strident:

— Dar mi-e foameee! Vreau și eu un pic, aș putea să ies și eu la vânătoare.

Aripă Cenușie a recunoscut vocea fratelui său mai mic, Creastă Colțuroasă. Mama lor, Ploaie Domoală, s-a apropiat și l-a împins cu blândețe înapoi spre culcușuri.

— Ești prea tânăr ca să ieși la vânătoare, a murmurat ea. Iar dacă pisicile mai în vârstă nu mănâncă, nu vor putea aduce pradă pentru trib.

— Dar nu-i corect! a mormăit Creastă Colțuroasă pe când mama sa îl împingea la o parte.